

Roberto Obregón

Vstajenje

Kristus je počasi stopil s križa
 Ostali so mu žebli in trnjeva krona
 in rasli naprej v rokah in na čelu
 Vračal se je spodbujen od zločinov in legend
 Čudežev in groženj po razdejanju in prihodu
 Tja sedeva da bi kockala
 Jaz stavim na življenje je rekel resno
 In jaz zakaj ne bi stavil na življenje sem odvrnil
 (Zlobno sem se zarežal ko sem imel prednost)
 Vrgel sem kokco TRDIL SI da si pot resnice in življenja
 A si oznanjal neresnično pot nisi računal na krutost
 Ob prvem nesoglasju si nastavil še drugo lice
 čeprav si v nekaterih primerih imel prav
 In da si to dokazal svojim prijateljem si si izbral smrt
 Vsakdo prepozna svoje mesto in njemu si pokazal križ
 Igrajva torej staviva na ta večni denar
 preden STOPIŠ DOL IN ME STRMOGLAVIŠ na Golgoto
 Pohitim in on ne utegne reči nič drugega kot KRIŽ
 In sekira brezna je naju ločila
 On tam z brega in jaz sem kričal od tod
SAM SEM SI IZBRAL TA SVET IN GA BOM PRENAŠAL
NIHČE ME NI POSLAL SAM SEM PRIŠEL KOT KATERIKOLI
KRISTJAN
 Samo veter, veter tam v ozadju
 je trgjal zemljo ob vznožju alegorije
 nočem vedeti ničesar nič me ni ločilo
 od sanj človeka iz ila
 in zgodbe ki se imenuje Janez in Marija
 Ko so minili trije dnevi in se je razpršila megla
 se je križ dvignil kot prej brez simbola
 v novo in dišeče drevo ki širi sence
 Na vrh se je povzpел Adam in obvestil tisk
 in televizija je širila novico med množico
 Preden je petelin zapel
 po širnih deželah Jehova.

Izgubljeni kraguljček

- Tu se je končalo sadje. To ki ga nekdo jé
 Ni mango
 Ni breskev
 Ni mandarina
 Ni melona.
- To kar pogoltneмо in prežvečimo ni ne nekaj več ne nekaj manj
 Gumijasta duša
 Lastnika
 Kraja
 Ali hiše,
 Njegovo srce:
 Denar.
- Tu ni ne sadja in ne dreves in zdaj ne vidimo več
 Trav
 Živine (govedi,
 ovac, konj in ljudi)
 Veje so brez ptic
 In tako vesela
 Kot je bila pesem ptic *cenzontles*
 Ne nagovarja več gozdne živali
 Ne recimo krvomočnicam in jasminu naj še cveti.
- To je neka dolina oropana spodkopana do kraja izpraznjena
 Kjer blodijo samo predgorja
 Potrat
 In se med ognjenimi kraterji pasejo
 Podrtije,
 In se nesnaga pokriva s slano
 In diha skorjo na obrazu zemlje.
- Nekdo gleda naokrog in vidi plavati na površini le pepel in prod
 V očeh pepel
 Prah v ustih
 In kosti samo kosti
 Svet je lobanja
 Z nočnimi pticami roparicami
 Ki se gugajo
 Nad temenom.
- Ograje so. To je res, vse je ograjeno in zastraženo z bajoneti
 S križem v roži
 S tistim čemur pravimo tuje
 S pretnjo

Oči ki jih je zavezala pravica
 Z zidovi in žicami
 In s črvivimi simboli
 Ob zarjaveli luči
 Že preteklih pisav.
 Tudi žensk ni. To je področje brez žensk
 In zato
 Se opravičujete
 Jaz ne vem
 Kdo je kriv
 Kdo jih je presenetil na poti
 In je v njih ugasnil tisto milost
 Ki jo jutro daje mesu.
 Kajti to kar vidimo so le silhete žensk
 Izkušene praznine
 Razločki
 Kaj je dobro in kaj je slabo
 Zastrazeni od zlata
 In nazadnje od računov
 Natisnjenih s stroji
 In v posteljah
 Jeznih prividov.
 Na tej zemlji iz glasbe in trušča ni vetra ni ga
 Vse kar tu sije
 Pred veliko tišino
 Je prišel uničit
 Tujec.
 In je pustil ljudi zavržene na robu poti. Speče.

Gvatemalski pesnik **Roberto Obregón** se je rodil leta 1940. Star komaj enaintrideset let je umrl po dolgem mučenju v ječi. Bil je eden tistih mladih gvatemalskih pesnikov, ki so po zgledu Valleja in nekaterih evropskih in severnoameriških pesnikov kritično razgledali socialne in politične stiske svojega časa. Že njegova prva knjiga poezije *Pesmi, s katerimi lahko začnemo življenje* (1961) izraža pesnikov socialni in politični nemir. Ta je prisoten tudi v njegovih kasnejših zrelih pesniških zbirkah: *Prerokov učenec* (1965), *Poezija o predmestju* (1967), *Flavta iz ahata* (1969) in *Izgubljeni ogenj* (1970).